

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 952/2563

พนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานี โจทก์ นางสาว น. โจทก์ร่วม นาย ก. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 36, ป.วิ.อ. มาตรา 39

ย่อ / หลักกฎหมาย

เดิมโจทก์ร่วมเคยเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนเป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาท และหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ในคดีหมายเลขดำที่ 481/2558 ซึ่งเป็น การกระทำเดียวกันกับคดีนี้ ต่อมาโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาล เพื่อยื่น คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัด อุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสอง กับพวกอีกสองคนต่อศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าว ซึ่งเป็น ระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ และต่อมา เมื่อจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ พวกอีกสองคนให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยก ฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ และเมื่อโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้อง จำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนในคดีก่อน ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการ สอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้อง จำเลยทั้งสองหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่า โจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการ เด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุไว้ในคำร้องแล้วว่า ประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสอง เพื่อที่จะ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ และได้ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับ พนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องตลอดมา พฤติการณ์จึงหาใช่การถอนฟ้องเด็ดขาดตาม ความหมายของ ป.วิ.อ. มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ กระทบไป ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสอง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328, 83, 91 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 3, 14 (1) จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้น อนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องในคดีส่วนแพ่งขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทน เป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่ วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่า จะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษา ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 326, 328 พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกัน คุกหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จเป็น

กรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 1 ปี ฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานกับฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ความผิดทั้งสองฐานมีอัตราโทษจำคุกเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงาน จำคุกคนละ 4 เดือน รวมจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 1 ปี 4 เดือน กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์รวมเป็นเงิน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดจนกว่าจะชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ (ที่ถูก และยกคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน) ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์และโจทก์ร่วมฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยคำแก้ฎีกาของจำเลยทั้งสองว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาหรือไม่ เห็นว่า ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน โดยระบุเหตุผลว่า "...โจทก์จึงมีความประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 ถึงที่ 4 ต่อศาลเพื่อจะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อพนักงานอัยการจังหวัดอุบลราชธานีได้มีคำสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลนี้..." ต่อมาวันที่ 25 มีนาคม 2558 เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน เป็นจำเลยในการกระทำความผิดร่วมกันกับคดีอาญาดังกล่าว ตามคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 ของศาลชั้นต้น วันที่ 27 เมษายน 2558 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีดังกล่าวซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่พนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกเพียง 1 เดือนเศษ แต่เนื่องจากในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 581/2558 พวกของจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559 และมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเข้ามาใหม่ภายใน 7 วัน โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2559 หลังจากนั้นอีกเพียง 3 วัน คือ เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2559 โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ดังนี้ แม้ขณะที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกอีก 2 คน ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 1439/2555 ยังไม่ปรากฏแน่ชัดว่าพนักงานอัยการได้รับสำนวนการสอบสวนจากพนักงานสอบสวนแล้วหรือไม่ และไม่ทราบว่าพนักงานอัยการจะใช้ดุลพินิจสั่งฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกหรือไม่ก็ตาม ก็ไม่ใช่ข้อบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมมีเจตนาถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นการเด็ดขาด เนื่องจากโจทก์ร่วมได้ระบุในคำร้องขอถอนฟ้องแล้วว่า โจทก์ร่วมประสงค์ขอถอนฟ้องจำเลยทั้งสองเพื่อที่จะยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ ต่อมาเมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองกับพวกแล้ว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีใหม่และโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ โจทก์ร่วมก็ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการทั้งสองคดีต่อเนื่องกันตลอดมา พฤติการณ์จึงเป็นการแสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่าการที่โจทก์ร่วมถอนฟ้องดังกล่าวก็เพื่อจะเข้าร่วมเป็นโจทก์ในคดีที่พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องจำเลยทั้งสองในภายหลังนั่นเอง หาใช่เป็นการถอนฟ้องเด็ดขาดตามความหมายในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 36 ไม่ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องทั้งของโจทก์และโจทก์ร่วมจึงไม่ระงับไปดังที่บัญญัติในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานหมิ่นประมาทและหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา และโจทก์ร่วมย่อมมีสิทธิขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับ

พนักงานอัยการได้ ประเด็นตามคำแก้ไกรของจำเลยทั้งสองฟังไม่ขึ้น ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์และโจทก์ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า ในปัญหานี้โจทก์และโจทก์ร่วมนำสืบแต่เพียงว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เนื่องจากเอกสารทั้งสองฉบับระบุชื่อและที่อยู่ของผู้ส่งว่าคือ จำเลยที่ 1 ทั้งที่เอกสารดังกล่าวมีแถบสีดำปิดบังข้อมูลสำคัญอันเป็นพิรุธต่างจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยทั่วไป และจำเลยที่ 1 ได้ปฏิเสธมาตั้งแต่ต้นว่าจำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับดังกล่าว โดยเมื่อวันที่ 22 เมษายน 2557 จำเลยที่ 1 ยังเคยเบิกความต่อศาลชั้นต้นในคดีที่จำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ร่วมเป็นจำเลยฐานหมิ่นประมาทว่า จำเลยที่ 1 มิได้เป็นผู้ส่งข้อความตามจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ อีกทั้งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง ก็บัญญัติให้ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการส่งข้อมูล การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ แต่โจทก์และโจทก์ร่วมก็ได้นำสืบให้ปรากฏถึงรายละเอียดข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ เพื่อแสดงถึงแหล่งกำเนิด ต้นทาง ปลายทาง เส้นทาง เวลา หรืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารของระบบคอมพิวเตอร์นั้น อันอาจแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวพันกับจำเลยที่ 1 นอกเหนือไปจากการที่เอกสารดังกล่าวปรากฏชื่อและที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของจำเลยที่ 1 ซึ่งสามารถปลอมแปลงหรือถูกลักลอบใช้โดยผู้อื่นได้ ลำพังการที่จำเลยที่ 1 มีข้อขัดแย้งกับโจทก์ร่วมมาก่อน หากอาจเป็นข้อสนับสนุนว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยแน่แท้ไม่ เนื่องจากได้ความตามทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมเองว่า ในช่วงเวลาก่อนหน้านั้น โจทก์ร่วมได้สั่งให้มีการดำเนินการสอบสวนจนมีการลงโทษทางวินัยแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีหลายรายถึงขั้นให้บุคคลเหล่านั้นพ้นจากราชการ รวมทั้งโจทก์ร่วมยังมีข้อขัดแย้งกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยอุบลราชธานีอีกหลายรายอันอาจเป็นเหตุสร้างความขุ่นเคืองให้บุคคลเหล่านั้น ซึ่งนอกจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แล้ว ยังมีบุคคลซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้ใดจัดทำใบปลิวมีข้อความโจมตีกล่าวหาโจทก์ร่วมนำไปปิดและวางเผยแพร่ตามสถานที่สาธารณะทั้งในและนอกมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการวางไว้ที่ถนนทางข้ามคูโทรศัพท์ โรงพยาบาลสรรพสิทธิประสงค์ และส่งทางไปรษณีย์ไปยังหน่วยงานภายนอกต่าง ๆ เช่น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยโจทก์และโจทก์ร่วมไม่มีพยานหลักฐานใดมานำสืบสนับสนุนให้ฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้จัดทำหรือเผยแพร่ใบปลิวดังกล่าวดังนี้ รูปคดีนี้บวดยังมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 1 ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปยังบุคคลต่าง ๆ หรือไม่ จึงให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง เมื่อข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์อันเป็นจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความตามที่โจทก์บรรยายในคำฟ้องข้อ 2.1 และ ข้อ 2.2 จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันดูหมิ่นเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ส่วนกรณีของจำเลยที่ 2 ซึ่งโจทก์บรรยายฟ้องว่าร่วมกับจำเลยที่ 1 ในการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์และร่วมกันเผยแพร่ใบปลิว นั้น ทางนำสืบของโจทก์และโจทก์ร่วมไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 มีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับการส่งและเผยแพร่ใบปลิวและจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้งสองฉบับ หรือเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่มีข้อความเช่นเดียวกับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดฐานร่วมกัน

คู่มือเจ้าพนักงานและฐานร่วมกันหมิ่นประมาทโดยการโฆษณาตามฟ้องโจทก์ ข้อ 2.1 และ 2.2 เช่นกัน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อไปตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า จำเลยทั้งสอง กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 หรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มีผลใช้บังคับนับแต่วันที่ 24 พฤษภาคม 2560 อันเป็นเวลาภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นมี คำพิพากษาคดีนี้แล้ว ซึ่งความในมาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และให้ใช้ความที่บัญญัติใหม่แทน โดยมาตรา 14 ที่บัญญัติใหม่ได้ยกเลิกความในมาตรา 14 (1) จากเดิมที่บัญญัติว่า " (1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน" และบัญญัติความใน (1) ใหม่เป็นว่า " (1) โดยทุจริต หรือโดยหลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ บิดเบือนหรือปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน อันมิใช่การกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ประมวลกฎหมายอาญา" มาตรา 14 (1) ที่แก้ไขใหม่จึงใช้กับกรณีกระทำการโดยทุจริต หรือโดย หลอกลวง นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ทางอินเทอร์เน็ต หรือทางออนไลน์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ บิดเบือน หรือปลอม หรือเป็นเท็จ ที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ประชาชน แต่ไม่ใช่กับกรณีนำ เข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการใส่ความผู้อื่นโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชัง ซึ่งมีบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญาระบุไว้ว่าเป็นความผิดฐาน หมิ่นประมาทแล้ว การกระทำของจำเลยทั้งสองตามที่โจทก์ฟ้องจึงย่อมไม่เป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 (1) ที่ บัญญัติในภายหลัง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง โดยเฉพาะฟ้องโจทก์ข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ก็ได้บรรยายว่าจำเลยทั้งสองมีการกระทำอันเป็นการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่ง ข้อมูลคอมพิวเตอร์อย่างไร จึงไม่ถึงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคสี่ โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิ ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามฟ้องข้อ 2.2 และข้อ 2.3 ในความผิดตามพระราชบัญญัติ ดังกล่าวได้ ฎีกาของโจทก์ร่วมในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาวินิจฉัยประการสุดท้ายตามฎีกาของโจทก์ ร่วมมีว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ร่วมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 กล่าวปราศรัยใส่ความหมิ่นประมาทเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของ โจทก์ร่วม ย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ร่วมอันจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 423 เมื่อพิเคราะห์สถานะของโจทก์ร่วมและพฤติการณ์ กระทำผิดของจำเลยที่ 1 แล้ว เห็นสมควรกำหนดให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วม เป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 อันเป็นวันที่กระทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ส่วนจำเลยที่ 2 มิได้ร่วมกระทำความผิด กับจำเลยที่ 1 จึงไม่ได้กระทำการใดอันเป็นการละเมิดต่อโจทก์ร่วม จึงไม่ต้องรับผิดชำระ ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าว พิพากษาแก่เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 136, 328 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ ลงโทษฐานหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 (ที่แก้ไขใหม่) หากไม่ชำระค่าปรับ ให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 (ที่แก้ไขใหม่) กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ร่วมเป็นเงิน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 13 มิถุนายน 2555 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อรรถพร วิฑูรากร · เกียรติพงศ์ อมาตยกุล · อารีย์ เตชะหิรัญจิตร์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/952/2563>